

Beschikking van de President van het Hof
van 31 augustus 1962

Procestaal: Duits

In de zaak 25-62 R 1:

Plaumann en Co.,

gevestigd te Hamburg,

bijgestaan door dr. H. Ditges, Von-Groote-Strasse 7, Mariënburg,
ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van de Fédération des Commerçants, Avenue de l'Arsenal 8, Luxemburg,

Verzoekster

tegen

Commissie van de Europese Economische Gemeenschap,

gevestigd te Brussel,

vertegenwoordigd door H. Ehring, juridisch adviseur van de
Europese uitvoerende organen, als gemachtigde,

bijgestaan door prof. E. Steindorff, hoogleraar aan de universi-
teit te Tübingen,

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van H. Man-
zanarès, secretaris van de juridische dienst van de Europese
uitvoerende organen, Place de Metz 2, Luxemburg,

Verweerder

betreffende een vordering in kort geding in de zaak 25-62 (weigering
van de machtiging tot gedeeltelijke opschorting van het in de Bonds-
republiek Duitsland geldende tarief voor de invoer van „clementines,
vers” uit derde landen),

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

Overwegende dat verzoekster op 20 juli 1962 ter Griffie van het Hof een beroep heeft ingediend tot nietigverklaring van de tot de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland gerichte beschikking van 22 mei 1962 — S III 03079 — waarbij de Commissie van de E.E.G. afwijzend beschikte op het verzoek van de Bondsrepubliek, haar te machtigen een „ex-positie clementines” (invoerrecht 10%) te vormen;

Overwegende dat verzoekster op 16 augustus 1962 ter Griffie een vordering in kort geding heeft ingediend waarin zij concludeert dat het den Hove behage:

„te verstaan dat verweerster verplicht is de Bondsrepubliek Duitsland te machtigen, de toepassing van het geldende tarief voor „clementines, vers” (n°. 08.02 B van het gemeenschappelijke douanetarief) voor de tijd van 1 januari tot 31 december 1962 voorlopig ad 3% tegen zekerheidstelling op te schorten”;

Overwegende dat verzoekster voorts concludeert tot veroordeling van verweerster in de kosten van het kort geding;

Overwegende dat verweerster op 24 augustus 1962 schriftelijk heeft geconcludeerd dat het den Hove behage, de vordering in kort geding niet-ontvankelijk te verklaren, subsidiair de vordering af te wijzen en verzoekster in de kosten te veroordelen, subsidiair de beslissing over de kosten aan te houden;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Overwegende dat verzoekster haar vordering grondt op de bewering dat, ook indien de weigering van de Commissie, de Bondsrepubliek voor 1962 een contingent voor de invoer van clementines tegen een tarief van 10% inplaats van het normale tarief van 13% toe te kennen, door het Hof in de hoofdzaak zou worden vernietigd, deze beslissing toch te laat zou komen om te kunnen verhinderen, dat vooral de importen in het laatste kwartaal van dit jaar inmiddels aan een invoerrecht van 13% worden onderworpen;

dat op deze grond en omdat verzoekster in verband met de door de Duitse douanediensn dienst gevolgde praktijk vreest dat ook dan, wanneer zij in de hoofdzaak in het gelijk wordt gesteld, de te veel

betaalde bedragen niet zullen worden teruggegeven, zij er een dringend belang bij zou hebben dat de Duitse Regering in afwachting van het arrest in het aanhangige geding wordt gemachtigd, bij de invoer van clementines slechts een invoerrecht van 10% te heffen en voor de overige 3% genoeg te nemen met een zekerheidsstelling, welke bij verwerping van het beroep vervalt, zodat dan een invoerrecht ad 13% zal zijn betaald;

Overwegende dat verzoekster derhalve meer vordert dan de opschorting van de tenuitvoerlegging van een beschikking waartegen zij beroep heeft ingesteld;

dat zij in wezen tracht vooruit te lopen op bepaalde consequenties, waarvan zij als vaststaand aanneemt, dat deze uit een voor haar gunstig arrest in de hoofdzaak zullen voortvloeien: namelijk enerzijds, dat de Commissie dan in ieder geval is gehouden de bedoelde machtiging te verlenen, anderzijds, dat de Bondsregering van deze machtiging gebruik zal maken, en wel met terugwerkende kracht;

Overwegende dat weliswaar kan worden toegegeven dat artikel 186 van het E.E.G.-Verdrag dergelijke maatregelen niet zonder meer uitsluit, doch een dergelijke vérstrekkende beslissing slechts gerechtvaardigd is, wanneer zich buitengewone omstandigheden voordoen en wanneer het in hoge mate waarschijnlijk is, dat de betrokkene anders een ernstig en onherstelbaar nadeel zou lijden;

Overwegende dat er van kan worden uitgegaan en door verzoekster niet wordt bestreden, dat deze indien de onderhavige vordering wordt toegewezen, bij de vaststelling van de door haar afnemers te betalen prijzen rekening houdt met het risico van een voor haar ongunstige beslissing in de hoofdzaak;

dat het derhalve generlei invloed heeft op de vaststelling van de prijzen, of de vordering in kort geding al dan niet wordt toegewezen;

Overwegende dat reeds om deze reden geenszins is bewezen, dat verzoekster uiteindelijk schade zou lijden indien de eventueel te

veel betaalde invoerrechten niet zouden worden terugbetaald; dat het daarentegen zeer wel mogelijk is, dat de terugbetaling van deze invoerrechten haar een bijzonder voordeel zou opleveren;

Overwegende dat het overigens volstrekt niet vaststaat, dat indien verzoekster in de hoofdzaak in het gelijk wordt gesteld, het in dat geval te veel gestorte bedrag niet geheel of ten dele zal worden terugbetaald;

dat haar weliswaar kan worden toegegeven dat zij volgens de in de Bondsrepubliek geldende algemene douanevoorschriften hierop niet zonder meer aanspraak kan maken, doch het de bevoegde instanties zou vrij staan, naar eigen goedvinden aldus te handelen; dat indien de Bondsrepubliek voor het jaar 1962 gebruik zou maken van de machtiging, die het gevolg zou kunnen zijn van een voor verzoekster gunstige afloop van het hoofdgeding, het niet onwaarschijnlijk is, dat op deze wijze zou worden gehandeld, zulks te meer daar volgens de stellingen van verzoekster zelf de Bondsregering het door haar verdedigde standpunt gunstig gezind is;

Overwegende dat wanneer de Duitse douanediens verzoekster invoerrechten ad 13% zou opleggen, zij tegen de betreffende beschikkingen rechtstreeks de rechtsmiddelen zou kunnen aanwenden, die het Duitse recht tot dat doel toekent;

Overwegende dat op grond van het voorgaande niet voldoende aannemelijk is gemaakt dat de gevraagde voorziening spoedeisend en gerechtvaardigd is;

dat het derhalve niet nodig is, op de overige door verzoekster aangevoerde argumenten omtrent de ontvankelijkheid en gegrondheid van deze vordering alsmede van het beroep in de hoofdzaak in te gaan;

Gelet op de artikelen 185 en 186 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, artikel 36 van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap en de artikelen 83, 84, 85 en 86 van het Reglement voor de procesvoering;

geeft

**DE PRESIDENT VAN HET HOF VAN JUSTITIE
VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN**

de volgende

B E S C H I K K I N G

De vordering wordt afgewezen.

De beslissing ten aanzien van de kosten wordt aangehouden.

Luxemburg, 31 augustus 1962.

Voor de Griffier,

De President,

H. W. DAIG

A. M. DONNER

Attaché